

nyitó oldal
impresszum
beküldési feltételek
költség hozzájárulás
kapcsolat

1. oldal

próza, versek

Baranyi Ferenc: Ferike hol van?
Kardos András:
Sodorja magával a szél...
Kaskótó István: Ez is történelem
Király Gábor: Az október
Lelkes Miklós: Még cseng az ősz...
Petőcz András: Visszatér a múlt
Rózsa András: jelentés magyarországról
Vasi Ferenc Zoltán: Pokoljáró

2. oldal

próza, versek

Albert Lőrincz Márton: Etikusz mondja
Bányai Tamás: Agnieszka
Bárdos László:
A szegény kisgyermek észrevételeiből
Bodó Csiba Gizella: Homokóra
Debreczeny György: száz
kézenfekvőtámasz
Demeter Zsolt: Ősz
Fetykó Judit:
Berti, meg azok a dolgok...
G. Ferenczy Hanna: Tudom...
Gligorics Teru: Hontalan
Horváth Hoitsy Edit:
A sebzett törzsű fák
Kajuk Gyula: A tanya és a szél
Kamarás Klára: Fogó utak
Karaffa Gyula: Oroszi fecskedal
Kis Mezei Katalin:
Kimegyünk a temetőbe
Kő-Szabó Imre: Egy kis buli
Lehoczki Károly: A mesterlövész
Nógrádi Gábor: Uram, te fent?
Ódor György: Táj alulnézetből
Péter Erika: Babel toronyháza
Pethes Mária: Most a búcsú ideje van
Rada Gyula: Egy értelmiségihez
Sárközi László: Őszi napfény
Simon Gyula: bizonyosság
Vadász János: A reményhez
Vihar Judit: Öt haiku

3. oldal

mikroszkóp

Szabolcs Piroska rovata.

4. oldal

klasszikusaink

Gyulai Pál
versek

Király Gábor
Az október

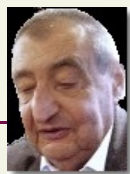
Gyerekhősök nincsenek,
hiába tart számon
a történelem sokat,
bármit tett, túlélte, meghalt
vagy megnyomorodott,
a gyerek csak áldozat.
Nem szabad neki szobrot emelni,
közönség elé vinni az általa
vagy belőle kiontott vért,
tilos megemlékezni arról,
mi nagyot tett, s mi ügyért,
mert őt becsapták,
azt hitte, játék,
amitől csak gonoszsgágból
tiltották őt el anyáék,
lenézően paskolva a vállát,
pedig a szomszéd srác kezében is
de jól áll a kézigránát.

Az ő tragédiája nem fárosz,
mely a jövő nemzedékeit
kell el irányítsa a szabadság-fához,
mert nem az ő vére kellett volna
öntözze a zsarnokoké mellett,
hanem a gazember vére,
aki fegyvert adott a kezébe.

Gyerekhősről ne írjon a média,
géppisztoly, akna,
gyerek kezébe nem való.
A gyerek halála,
harca leírása
csakis bírói szakban
taglalható.

Rózsa András
jelentés magyarországról

jajong a lélek
rettenet
szorítja kinná

KÖNYVAJÁNLÓ

A MERCATOR STÚDIÓ

kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Az ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmodok újtán
Kamarás Klára: Letenyeyi fák
Kaskótó István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerenád
Pápay Aranka: Örvények felett

A MEK-ről letölthető művek

Bodó Csiba Gizella: Válogatott versek
Bodó Csiba Gizella: Hoztam olajágot.
Dobrosi Andrea: Csendpelyhek
Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Rezenziók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Mária lányai
Kamarás Klára: Orchideák
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskótó István:
A Petruccio házaspár
különös esete
Kaskótó István: Az öreg Joe
Kaskótó István: Életrajz
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly:
Hipermarket. (hangoskönyv)
Lehoczki Károly: Tenz
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Umhauser Ferenc: Időforgácsok
Végh Sándor: A csend hangjai

Ajánlott Honlapok

Alkotóház
Baka István Alapítvány
Baráth Judith Stúdió
Canadahun
Fulletra
Galamus-Csoport
Hetedhéthatár
Irodalmi Epreskert
Klubháló

Saint-Saëns
Symphony No.2
I. Allegro marcato
Bretagne Orchestra

szívemet

despota diktál
és a nép
csak tapsikol
és füttyre lép

nincs embertárs
és nincs haza
a nyomorát
viszi haza

önmagát félti
aki még
a munkájából
ki nem ég

fonnyadt szájában
horog
már a kocsmában
sem háborog

a szemén hályog
nem látja még
hogyan felzabálják
nemzetét

Munkatársaink Honlapjai

Andrassew Iván
Arany-Tóth Katalin
Kajuk Gyula
Kamarás Klára
Kaskötő István
Ketykó István
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Petőcz András
Péter Erika
T.Agoston László

**Naplók, jegyzetek.
(blog)**

Andai György
Andrassew Iván
Bölcs Pu-Pu
Demokratikus Koalíció
Gondolkodók archívuma
Kamarás Klára
Kaskötő... korlátlanul.
Kerekes Tamás
Tóta W. Árpád

Kaskötő István
Ez is történelem

A potyautas.

Reggelre megállt a hóhullás, szikrázott a frissen esett hó a napsütésben. Mínusz nyolc Celsiusot mutatott a hőmérő a bécsújhelyi Szent Augustin kórház ablakában. A tízágys kórterem csendes volt, a reggelit már elfogyasztották a betegek. Flóra nővér, a kedélyes, duci apáca már végzett a reggeli vizittel, mindent rendben talált és elsuhogott, szerinte jöhet az ügyeletes orvos a sleppjével.

Nagy Jani lemondással vette tudomásul, hogy Mohácsi odaült az ágya szélére, legszívesebben a francba küldte volna a szobatársát, de nem volt menekvés.

-Látod azt két ürgét ott a sarokban? – mutatott Mohácsi a kórterem végébe, - Na, azok az igaziak. Mind a kettőt a Corvin-köz környékéről szedték fel. Hát, ha nem sikerül kihozni őket, akkor most mind a kettő... - és egy nyisszentő mozdulattal a nyakán demonstrálta, hogy mi lett volna a sorsuk.

-- Öregem, azok a fasza gyerekek! Én? Potyautas vagyok. Tiszta szerencse, hogy összeütköztem egy puskagolyóval.

tovább>>>

Lelkes Miklós
Még cseng az ősz...

Még cseng az ősz, ezüst hangcseppek hullnak, -
s az égre felnéz elkésett virág.
Szépség, ha volt is, szemek elfelejtik,
csak ringatják jelenük bánatát.

Még cseng az ősz, de esős csendre vágyom,
mit őriznek félhomály-ablakok,
s melyeken úgy ősz: árnyékkéz varázslón
átnyújt egy arcot, amely már halott.

Még cseng az ősz, ezüst hangcseppek hullnak,
s hunynak ki lent, felfénylő-hangtalan.
Emberkék járnak körbe önmagukban, -
s nem kell a vers, ha piros szíve van.

Nem kell a vers, de írom, mert felejtő
szemmel, szívvel én nem törődhetek,
sem ön-körökkel, melyek szaporodnak,
mert e föld lelke fekélyes, beteg.

Csengő őszben szív-vers, álmokkéz-égi,
valóra visszánéző színt adó, -
villants pirost színtelen szívtelenre,
s hangod legyen szíveknek hallható!

Baranyi Ferenc
Ferike hol van?

Még kicsi lány volt – s elvitték tőlem,
őt, kivel addig úgy nevelődtem,
mintha kishúgom, szakasztott másom
lett volna lányban – s már sose látom.
Ahová vitték, új otthonában
futkározott a néma szobákban,
s megtorpant sírva minden sarokban:
Ferike hol van? Ferike hol van?

Nyáregyházáig szállt a gyerekhang,
fogta a fűszál, fogta a pitypang,
fogta a nád is, antennaképpen
lengve a kóbor pusztai szélben,
aztán megült egy bodzabokorban:
Ferike hol van? Ferike hol van?

Ferike hol van? – kérdezem én is,
most, hogy az útam már lefelé visz,
hol van a csöndes, tág szemű gyermek,
kin a felnőttek folyvást nevettek,
mert nekik mókás volt a magánya,
mert csak egy kislány volt a barátja,
mert úgy ámult egy akácvirágon,
mint aminél szebb nincs a világon,
mert álmodozva járkált a kertben
s nem bántott még egy kiségeret sem,
ragyogását is látta a ködnek,
s színeit ólmos viharfelhőknek.

Csobban egy kislány hangja a számon:
Ferike hol van?

S én se találom.

Petőcz András
Visszatér a múlt

Valahonnan mélyről jön fel a múlt,
a múlt, ami voltam.
Jön felém, és én
itt fekszem, holtan.
Valahonnan távolról üzennek ők,
ők, akik nincsenek már.
Integetnek, és kiabálnak,
de megkötöz a halál.
Ki voltam, és mivé lettem?
Egyetlen perc az egész ---
Valami elsuhant felettem.
Döbbenet nézem, hogy közelednek,
mindazok, akik én voltam itt.
S látom, hogy a testem egyre csak lapít.

Majd piros villanó illanó világra,
s szikrás hídon csillag jövőt bevár...
Most szirom fonnyad elkésett virágon,
s őszi vers-szívnek ideöten e táj.

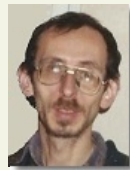
Kardos András
Sodorja magával a szél...

Jégfalú zárka, kristályok rácsa fagyasztja kitörni
Vágyó gondolatom. Ábrándom repesve suhanni
Fel a fénybe, hol öröközöld, rügyfakadó tavaszok
Langya elérne - forró napsugarakról álmodozom.

De a nap, zsugorin rejti előlem halvány arcukatát,
Koncul dobott csillantása vágyamat tetézi csupán,
Távolai meleg után, hol elérném álmom, Kedvesem
Áhított világát, de jaj! Nem lehet! Ideláncol a jég.

Felkel a szél! Szeszélyes kedvében zúgva, süvöltve
Hordja havát, még hideget! Jajdító szóval marja
Sebesre búsult, didergő lelkemet s kacag, kinevet!

Eléri e vajon rideg szívedet esdeklő szavam? Arra
Visz amúgy is utad, szárnyad alá e pár soros levél,
Odadér, messzeség ural.. Vidd Neki el: két életet ér.

Vasi Ferenc Zoltán
Pokoljáró

Nekimegy a hegynek, küzdi fölfelé
a maga követ.
Valaki ellopja tőle le Mythe de Sisyphe.
Galambok rajzolnak feje köré glóriát.

Biztassátok, magatok elé mondva, biztassátok, hogy:
Szökőkút! Gyönyörű szökőkút!
Ne keveselljétek, ha elfárad.
A lenyugvó Nap bíborával fog járdátokra
felszabadult világot festeni.

Vigyázzátok őt, az ő reménye bennetek is éltet.
Lassan bírja végigjárni az egyes és többes szám
összes személyét. De végigjárja. Türelem!
Többé nem omlik rá a házfal.
Bontástéglákból katedrális épít.

Benne ő már hívó lélek...
Bennetek is hív a Lélek!

Berény Róbert

festőművész

Következő oldal>>>

Kajuk Gyula
A tanya és a szél

Mint boszorkányseprű,
a forgószelecske
úgy pörög tanyám körül;
afféle szél-csitri, aki minden
ötletének bolondul örül.

A házat akarja magával ragadni,
sárgult falevélként magával sodorni
vagy csak megforgatni önmaga körül?

A tanyaház csak nézi
a szeles igyekezetet,
ablakszemére húzva
zsindeykalapját,
imígyen feddi meg:

- Ó, te kelekótya szélgyerek!
Hiába csábítasz, erőlködsz,
én bizony nem megyek;
idekötnek engem erős gyökerek,
a padlást tartó vaskos fagerendák,
a falakat alkotó sár, téglák, kövek,
kődbe vesző múltnak ezer szála...
bennem fogant, élő, elhalt emberek.

Lehoczki Károly
A mesterlövész

A ház elé érve leállítom az autó motorját, nyújtózom egyet és elgémberedett tagokkal kikászálódok. Nyolcszáz kilométert jöttünk majdnem egyhuzamban. Igen, pont úgy néz ki, mint a neten, miért is nézne ki másként, jó választás volt, már látom. Újszerű, rendezett épület, a strand az út túloldalán, még harminc méterre sincs, bármikor fölszaladhat az ember a szobájába, ha valamire szüksége van, lombos örökzöldek a parton, tömör árnyékot vetnek, klassz kis húst a déli melegben, sziklák, kristálytisza, smaragdos tenger, pont, amire szükségünk van most.

Na, nézzük, hol a gazda, ki az a rekedtes hangú, kiabáló fickó, akivel a telefonban beszéltem!

tovább>>>

Pethő N. Gábor

Gligorics Teru
Hontalan

Rongyos kabátodon lóg a csapás, lóg a szövet,
görnyedt hátadra vajon ki dobta az első követ?
Az, akit évekig kutyamódra hűségesen szolgáltál,
vagy talán ott kaptad, hol hűségesen helyt álltál
évről-évre, feledve, családot, feleséget,
s koldusokkal megosztva szegényes eleséged,
akiben hittél, az lett legnagyobb ellenséged?
Ki tudja, ki tudja...

*Szomorú szemeid földre süttve, ó, de csalják a könnyeket,
melyek még csillognak törött álmaid balmain,
s hátadon cipeled azt a rengeteg szeretetet,
mely a kutyának sem kellett, mond, mit kezdesz vele?
Ó, égesd szívembe, s talán oda tudom ajándékozni
akinek még ennyi se nincs, s már holnapot sem keres,
a jó szív reménynek is már rég véget vetett.
Ki tudja, ki tudja...*

Vár talán egy hajlék a roskadó híd lába alatt,
s egy pár régi jó barát ki ott nem hagyott, el nem szaladt,
bágyadt homlokukról simogatva le az út porát,
s megosszák egy úr eldobott kenyérét vagy borát,
megkérdezik mi az ami éget, mi az ami fáj,
vagy csak ülnek csendben, ha épp úgy muszáj,
Ki tudja, ki tudja...

Se egy reggel köhögész, tűz emészti beteg tüdőd,
jól tudod, vége van, végre lejárt már ez a kis időd,
s végre örökre leteheted azt a putyrot hátadról.
Lekopott a lapulevél fáradt talpadról,
s harsonaszóval, emberként vonulsz át a hídon,
s hogy lesz-e bár egy lélek ki utánad sírjon,
ki tudja, ki tudja...

G. Ferenczy Hanna
Tudom...

1933-2007

Tudom, hogy búcsút rejt
minden találkozás
de reménytelennek tűnik
minden változtatás -
tudom, hogy köztünk áll
valaki szótlanul
nyilvánvalón- mégis
oly láthatatlanul

Aligha ezért ver szívem*
 m s volt anyám,
 nboroké, hazám
 ként kihányt, férfiként élve-temetőm,
 sók, ölelni hús, vasalt lepedőn.

Ha csak három napja vágynálak téged!
 Lelked sehol sincs, sem tested.
 Harminckét évem szájalom,
 bárki elé ingyen hajítom.

Tudom, nem kell majd senkinek,
 rég az ördögé, üzletet
 kötöttünk anno...még kölyök
 voltam, átkozott szörnyszülőtt.

Elfogtak és lekötöztek,
 kántált ott pap, bűbájos eretnek,
 de aligha ezért ver szívem,
 túltettem magam az életem...

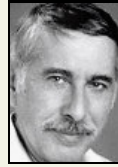
* *József Attila Tiszta szívvel című versébe.*

Bodó Csiba Gizella
Homokóra

Két könnycsepp,
 Vagy két körte,
 Lombikpár vékony üvegje?
 - ez csak a forma, -
 Vékony derekán
 Lassan csurogva
 Menetelnek a porszemek!
 (Mint a karámból
 Terelt állat, kit
 Szűk átjáró várat
 Lépésnyit
 A vágóhíd felé.)
 Fenti térből
 Lenti gömbbe,
 Beletelik kis időbe,
 Míg lassan leér
 Az üvegtölcséren át
 Fogó Idő!
 Amikor minden
 Homokszem megérkezett
 Csak nézem
 Ezt a „letelt”,
 Vagy „beteljesedett”
 Időmérő apró szerkezetet;
 Te engeded lassan
 Elfogyni perceimet,
 Éveimet? – Nem!
 Belül ketyeg az óra,
 S az sem hiteles,
 Csak a szóra
 Kell figyelnem,
 Majd mennem
 Ha kéred!
 Egyetlen szóra!
 És a homokóra
 Felső bugyra,
 Akkor már üres lesz!

nem más csak egy eszme -
 nincs arca, nincs szeme
 és mégis oly hatalmas
 - hogy' harcolnék vele ?

Ódor György
Táj alulnézetből

Végignézel a rónaságon
 és azt gondolod, egy semmit látsz,
 a sok fűszál egy folt, s a távol
 vörös leszálló estben vibrál.

Jól tudom én, mindez egyszerűbb.
 Dolgozók élnek itt, meg herék.
 És ez a nagy tömeg így együtt
 a bokrokkal tűzdelt zsenge rét.

Már oda-vissza végigjártam
 több évtizeddel ezt a tájat,
 futva is, no meg sántikálva.
 De nem maradt más, csak a bánat.

Bányai Tamás
Agnieszka

Kis híján fellökte a légnyomás, pedig igyekezett minél messzebbre kerülni az ágyútól. Amint letette a homokkal teli zsákokat, már fordult is vissza, a tűzszerészekre bízva a többi. Azok gyorsan dolgozhattak, mert alig tett meg néhány lépést, a homokkal és ekrazittal feltöltött harminc és feles mozsár már fel is robbant. Az ágyú csövének repeszdarabjai apró lukakat hasítottak az erőd falába.

Reggel óta ez megy, gondolta Ádász Mihály, s egy pillanatra még azt sem bánta volna, ha egy repeszdarab a fejébe fúródik. Az legalább véget vetett volna a szenvedésnek. Kutya élet ez így, s ki tudja még mi vár rá. Hadifogság valahol Szibériában.

tovább>>>

Simon Gyula
bizonyosság

a távoli léptek elenyésznek,
 rezzenéstelenül állok, nehogy elmulasszam
 a lételem bizonyító apró neszeket,
 időmet szétosztom, markomban szétporlad a múlt,
 hová verjek jelzőkarót,
 hogy megkülönböztethessem az októl az okozatot?
 már csak a szavak lebegnek körülöttem,
 vajon mit jelöl a jelölő?
 a gázlámpa fénye megcsúszik a kockakövé
 felszínesen lélegzem, figyelmem összpontosul,
 az ismert zajok hangmintáit előkészítettem
 lehet, hogy itt a pillanat, melynek
 megragadása oly fontos nekem?
 a pillanat, amely tovább nem bontható,

Berényi Róbert: Kislány babával.

Bárdos László
A szegény kisgyermek észrevételeiből

Az úszómester.

Ül a hullámedence fölött,
a parton, biztonságban, míg a bátrak
föl-le bukdácsolnak az áradatban.
Mily jól láthatóan rejti tudását.
Ha csak egy fej, nyak is tovább merül le
a kelleténél (a szabadnál), ő beugrik,
s néhány tévedhetetlen karcsapással
közelébe ér, majd kihúzza... (Mindig elmaradt.)
Ugrásra kész, de moccsatlan beavatkozás.
A bátrak föl-le... ők csak önmaguknak,
de ő mindenkinek, ám menteni
csak legvégső esetben, s még nem tudni, kit.
Általában

nem oly veszélyes a „hullám”, reá lehet
bízni a bukdácsolót; s tudjuk mindahányan,
ő a bátor, úszóképesség tartózkodó bajnoka.
Hogy bámultam mindig! S mennyire jó,
hogyan nem ugrott közénk. S ma már
őt bámulom a lelkek orvosában,
aki igen közepes emberismerő,
magántársaságban.lám, bennható mindentudása
kedvesen elfészkelődik körünkben.

Fetykó Judit
Berti, meg azok a dolgok...

9.

Berti nagyot sóhajtván tért vissza a jelenbe az emlékezésből.
Felkattintotta a kislámpát, Erzsike behúzta a sötétítőket. Az asszony
köhintett egyet, majd előhozta, amit napok óta hordozott magában.

– Majd írnak azok, ha el kell onnan hozni Árpikát... ha már
nem hagyják ott nyugodni a holtakat azért a Nemzeti Sírkertért...

– Írnak... azért még az idén elintézem azt a sírhelyet...

részekre nem különíthető?
életjeleimet csak magam észlelem,
a bizonyítási kísérlet nem sikerült.

Pethes Mária
Most a búcsú ideje van

– *Ewa Lipska-nak*

Most a búcsú ideje van. De ne a halálra,
az életre készülj. Óvakodj a boldogtalan
pillanatoktól, mert elvetik magjukat és
betegség formájában kicsírának a testben.

Addig viseld a magány fekete pelerinjét,
ameddig szárnyként működik a szélben.
És ha az igazság hűtlenné lesz hozzád,
zárd be a fasort, magyarázd el a jegenyéknek,
miért maradsz halálíg hűséges az igazsághoz.
Vagy legalábbis a kereséséhez.

Kerüld el a vasúti átjárókat, hiszen ismered
Bernoulli törvényét: a gyorsvonat tizenhét
kilopond erővel szippantja maga alá a sínek
közelébe merészkedő báméskodókat. Minden
esetben válaszd a nehezebb utat. Megtart a hit
mágneses erőtere. Ölelni kívánj, ne ölni.

A gyűlölet ellen alapíts szeretet-különítményt.
Ebben számíthatsz rám. Másban már nem.
Most a búcsú ideje van. Csak ne szólj róla
a házat éber szemekkel őrző ablakoknak,
bánatukban vízfüggőnyt növesztenek magukra,
és többé nem lehet se be, se kilátni rajtuk.

A véglegességről ne beszélj a kerítés melletti
orgonabokrokknak, mert elnémulnak, és elmarad
május első vasárnapja. Hogy viszek akkor
anyám sírjára virágot?

Karaffa Gyula
Oroszi fecskedal

Elmegy, elmegy a fecske,
az őszi időt hozza,
a szép évet viszi,
a begye fehérke,
a háta fekete.
Szénabáládát gördítsd
be száraz helyre,
vidd a boroskancsót
a pince mélyére.
Nem eszik idén a fecskéd
szúnyogot, sem kővér legyet,
csak majd ha visszajön.

Elmenjünk veled?
Vagy jut tavaszig valami nekünk is?

Az ezerkilencszázkilencvenes évek közepén Berti megnézte az új Nemzeti Sírkeretet. Ekkorra már ő maga erősen közeledett a kilencvenedik évéhez. Korához képest fizikailag jó állapotban volt, alig szedett gyógyszert, naponta gyalogolt, vagy a kertben dolgozott; rendszeresen hallgatott-látott híreket, napilapot járatott és olvasott, tájékozott volt a világ dolgaiban. meg persze a családéiban is.

Kis Mezei Katalin
Kimegyünk a temetőbe

Légy szíves vidd le a kutyát vidd le mert én fáradt vagyok megint egész nap dolgoztam rohagáltam egyik helyről a másikra nem nem főzők ma vacsorát ne dühöngj jó lesz most a pizza tegnap még szeretted én is megunnám de rohadtul érzem magam szeretnék most egy kicsit itt a gép előtt ülni játszani nem gondolni semmire majd szombaton főzők ebédet vagy vasárnap ha lesz kedvem ha meg nem elmegyünk egy étterembe ebédelni nekem is jár a pihenés meg a húgod megint új cipőt akar magának. Igen kislányom majd a hétvégén most nem érek rá ti megértitek ti olyan jó gyerekek vagytok a múltkor is elvittétek a macskát orvoshoz mikor nem voltam itthon elutaztam a szeretőmhöz mert ti tudjátok hogy még egy anyunak is lehet magánélete és nem tudtuk még akkor hogy már haldoklik és meg is halt két hét múlva pedig nagyon szép volt az nem igazság hogy a szépeknek is meg kell halni még nekem is mondd meg a barátnődnek hogy neked is lesz farmerszoknyád és mintás tornacipőd gumicsizmát azt nem veszek mert az egy baromság tizenkét éves kislányok még ne öltözzenek bohócnak majd ráérsz négy év múlva akkor én már úgyse tehetek semmit ellene mert te is olyan önjáró leszel mint a nővéred akinek még mindig nincs gyereke de legalább szeretne már egyet ha kész lesz a lakása majd szombaton vagy talán vasárnap ha kipihentem magam megvesszük azt a nyüves szoknyát sétálunk a bevásárlóközpontban órákig biztosan eszünk sütit is és ha nem fáradok el nagyon utána majd kimegyünk apádhoz a temetőbe.

tovább>>>

Rada Gyula
Egy értelmiségighez

Maradunk, mert ha mi nem maradnánk itt, ki őrizné téli hidegben a kapufélfát, s asszonyunk, ki bent ül a melegben, kicsike ő, akár csak egy gyermek. Ha nem is kapunk semmit az időtől, istállónk nyitva áll a fecskék előtt!
– Hisz nem vagyunk mi vének, játszani szeretnénk.

Demeter Zsolt
Ősz

A hegyoldal lombtalan,
lábam alatt zizzen avar és roppan a gally.
Cserefán varjú károg, sötét szíromként hull fejemre a zaj.
Őszutó az ágakon, napot álmodik.
Pár percre már csak az alkony, villant és már merül is a vörös korong.

Péter Erika
Bábel toronyháza

Milyen világ ez,
hol irigységből betonozott
fal osztja meg a telkeket
s az egymás közé épített
szóbarikádokat
nem bontja le senki
s tragédiánkat harsány
statisztasereg ünnepelei?
E lázongó toronyra
rövidlátón
hunyorog a nap
vagy gyilkos sugarakat
lövöldöz a földre;
végezetül
te is robot leszel,
mely leáll,
ha kimerül
az elem.

Mérgező és megsokhatatlan,
Ahogy folyamatosan mellébeszél.
Ahogy perdülsz, forogsz, mint a
Szélkakas, vagy hallgatsz, mint a sír...

Hogy fojthatod így belénk a szót,
A szerelmet, s kerülheted ily messze
A szerszámokat, ha tudod e hazug
„létvészély” sehova nem vezet?

Ne ágálj, ne nyökögji, e hamis ígék
Mögött csak a sok senki lakik, aki
hosszú tort ül röhögve e végtelen
gyalázat kovásztalan asztalánál!

S vajon megúszhatod-e a büntetést,
A vád, és az önvád marcangolását,
A korcs jövő gyilkos lázadásait,
Ha gyáván és védtelenül: alig létezel?

2014. 08. 06.

Kamarás Klára
Fogyó utak

Lassan már elfogy alólunk az út.
Megyünk a pusztaságon át,
még visz a láb,
mert tart a lendület,
de már nem tudjuk, hogy hová, minek?

Forrást keresnénk, élő, bő vizet,
de lassan elfogy alólunk az út.
A nap tüzel,
cserzett bőrünk csak álca,
alatta ezer fájdalmas barázda.

Tán bosszúvágy volt, vagy csak félelem,
talán a lelkiismeret terelt? Hiába!
Lassan már elfogy alólunk az út.
Mindegy miért, és honnan érkezünk,
hisz' ok nélkül és céltalan megyünk.

Még szólnak hozzánk.
Kérdezik talán:
miért e vándorélet,
de lassan elfogy alólunk az út.
Csak bólogatunk: Más is idejüt!

Letérni, félrenézni? Ó, miértek!
Volt hitvallás meg zászló, büszke dal.
Már csak motyogva mondunk némi rímet.
Nem látunk otthont, nekünk-tárt kaput,
és lassan elfogy alólunk az út...

Vadász János
A reményhez

első hajnali eszmélésünk villódzó fénytöréseiről
ellobbant jelzőtüzeiről álmaink bukott angyalairól írni a verset

Berény Róbert: Csellózó nő

Horváth Hoitsy Edit
A sebzett törzsű fák

1929-2007

Amint az egykedvű, a halk esők
zenétlen hangja sír a réteken,
úgy rí e szíve-nincs, rekedt kis éneke.

Egy halk sugár felelte földereng,
akár a szeporos napoknak utánan
az első félelem fény, ha megidlen.

Mint áradás után a víznek partján
hínárral átszótt, bús füzek sora
dőlt meg, ostromlott törzsét rézsút tartván,

– a felszín csapja ága ostora,
s a gyors sodrású víz tépi kegyetlen,
és tört gallyat-lombot sodor tova:

oly védtelen, oly végképp tehetetlen,
mint sebzett törzsű füzek, most e szív,
de csak zokog, zenétlen énekekben,
s a nyárból egy sugárkát visszahív:
miként a langy eső a réteken...

Sárközi László
Őszi napfény

...nem is tudom hová merültek éveim, ifjúságom?
a múlt pergő porát hiába hallgatom – haszontalan;
csak hull Kronosz konok homokja s elfedi elmúlásom...

Az út, melyen eddig jutottam – elhagyott, halálosan
fáj már testem, ködből épített álmaim leomlanak;
nincs hit, remény. Hegyről gurultam sziklaként, magányosan.

Ha bár komor korom sötétbe ívelő eszményeket
gyárt, hol magány tanyáz, sohasem változom s barátaim
ma még velem vannak. Túlléptem életem határait,
de még megül szemem virágba boruló erkélyeken.

Lágy, zöld napfény kereng túlterhelt éterek hullámain,
sok új kaland szalad felhúzott óramű-érzéssel
s a szent püspök keze emelte feszület mélységben
a nagy folyón hajók vontatják gyöngyöző uszályaik...

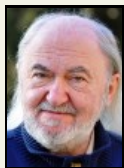
Kő-Szabó Imre
Egy kis buli

tört szárnyunk vészterhes suhogásáról amiközben
a nappal kék-fekete örvényeinek mindéig éhes szájába zuhanunk

egykor megtörhetetlen friss erőnk tavaszáról igen
holott már golyosba szorított gipsz-páncélba merevített a tél

nem múltó fájdalommal dacolva dalolni a véghetetlen időben
amíg ép lelkünk bíbor tüzei e kort jobbitani lobognak

s vitorlánk kibontva végül a jövő ózonos partja felé törekedni
hol a halhatatlan hajnal-fény győztesen ragyog

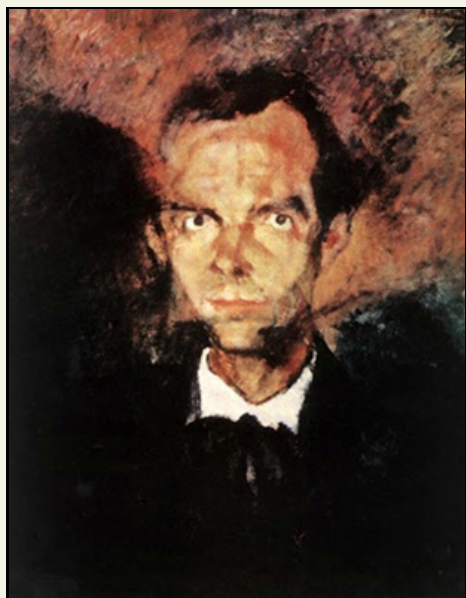
Nógrádi Gábor
URAM, TE FENT?
A MÉLYSÉGBŐL CSODÁLLAK:

meddig fénylesz még ellenem?
Érted álmodozunk húskapcsos párban,
alázott húsaid szemeteden
ez alagsori világegyetemben,
hol arcunkból a földbe fut a vér,
s a csonthazától ittasultan vissza,
hiánytól kék húsunkba visszatér.

A mélységből mit tesz a vers? Kit ámit?
Betómd, Uram, angyalid fuvoláit!
Most már, ami van, az kell mindhalálig!

Én ürüléket hordó emberállat,
ki önmaga ürülékére támad,
bölcs és gyomortalan Uram,
ó, mint csodállak!

Az első emeletről szól a doktor,
a másodikról kiabálnak sokszor,
a harmadikon torkig a szemétheigy,
a negyedikén fenyegetnek, s félnek,
az ötödiken Te vagy az ítélet!
Uram, vigyázz rám!
Ki hordja le a mocskot, ha nem élek?

Berény Róbert: Bartók Béla.

Este a Kisrablóba ment. A társaság együtt ült a szokott helyen,
csak Anikó, a platina szőke lány hiányzott. Monda Csaba, ez a
kigyúrt testű, huszonnégy éves szőke srác, mindjárt észre vette.

- Szevasztok gyerekek! – köszöntötte a társaságot. – Szevasz! Már
azt hittük elvesztél! – mondta fennhangon Gács Jenő. – Nem! Rossz
pénz nem vész el! – nyugtatta a jelenlévőket Monda. – Mi újság?
Mesélj valamit! – kérte Széher Jenő, ez az alacsony, szőke fiú. – Mire
vagytok kíváncsiak? – tárta szét a karját Monda. – Mindentre öregem!
– mondta Gács és ábrázatán szétfutott a nevetés.

- Anikó keresett az este! – jegyezte meg Vali és fekete hosszú haját,
megigazította. Arca szomorú volt. – Sokáig várt? – kérdezte Monda
kíváncsian. – Betoltad neki? – vágta közbe Széher és a toló
mozdulatot jobb karjával mutatta is.

tovább>>>

Debreczeni György
száz kézenfekvőtámasz

Bátai Tibor Mintha kézenfekvő lenne c. verse nyomán

összetört képcső
a pihenőben
aztán váratlanul
lép elem a lépcső

én meg visszalépek
vissza is feküdnék
de ágy az nincsen
a képcsőfordulóban

nem tört össze a lépcső
amikor a képcső
leesett
rá a tantuszra

nem is tudnék telefonálni ve
a képcsőgyárba
hogy jöjjenek ki de azonnal
a lépcsőházba

elfordulóban
nem tudnék telefonálni
a lépcsőfordulóban
mivel ott nincs is telefon

ismerős kézenfekvőtámasz
lépcsők belátható sörén
számtalan változatban
számoltam a lépcsőket én

s a pillanatok pillantásait
hátról ráismertem
minden közeledőre
a közeledőedények törvénye alapján

meg hogy kinek mi volt a kalapján
simán föltenném kalapomat tétnek
csak hát előbb ugye levennem
a fényképésszel levetetném

maradjon valami emlék a fogadásról

Vihar Judit
Öt haiku

Hulló levelek
emlékek szállnak felém
s porba hullanak

széttárt ujjai
megsimogatják arcod
platánfa levél

Hófehér gyertyák
zöld gyertyatartója vagy
gesztenyelevél

Lángban álló fa
rajt sok-sok parányi tűz
kis juharlevél

Levél öblében
harmatsepp gömbje ragyog –
világnak tükör

ne horgolj kötött kalapot te szűz
még véletlenül sem te jössz szembe
hiába szemezek a lépcsőházzal

csinálok száz kézenfekvőtámaszt
s amikor már éppen belátnám
hogyminden kilátástalan
belerepül egy főnix a szemembe

Albert Lőrincz Márton
Etikus mondja

Mikor az emberre nyelvét ölti
egy-egy fenyegető barát, ebet old el,
ha kapuján bekopogsz,
s megvádol, hogy rátörsz,
a törpe gnóm, azt kérdezed: mi az, hogy barát?

És válaszol is tüstént a beste:
eszköz te balga, e korban,
s hogy tudd, ha nem tudtad volna,
aki elmarad a kortól,
zengi tovább filozóful,
kimarad minden földi jóból.

Szabolcs Piroska rovata

Áthallás

Minden nép kultúrájának vannak meghatározó elemei, amik jobban bevésődnek egy nép agyába és lelkébe, mint a tiszavirág életű pillanateberek, pillanathatalmak felnagyított tettei, amik sokszor fájdalmas, olykor felületes sebeket tudnak ejteni.

Ez valószínűleg azért jut eszembe, mert manapság, a jelenlegi magas hőfokon izzó közélet jelenségeit figyelve gyakran idéződik fel bennem a magyar nép történelmét felvázoló és az akkor időszerű társadalmi moralitást tükröző vers, a Szózat, különösen a gyakran citált első versszak.

Furcsa, kettős érzést keltenek bennem a sorok. Az egyik, amit Vörösmarty gondolhatott és érezhetett, amikor írta, benne a hazafiság legmélyebb lényege, a torokszorító és felemelő, sokszor patetikus lángolás, amitől, míg zengnek a szavak, nagynak, erősnek, eltökéltnak, hűségesnek érzi magát az ember. Felemeli a lelket és mintha a lábra sem úgy hatna a tömegvonzás, mint máskor. De van egy másik hang, ami ugyanúgy megszólal bennem, és ez a hang a jelenlegi viszonyokon elgondolkodó belső susogás kérdve és felkiáltva, (ahogy a Fényhozó susoghatott Madách fülébe, amikor az Ember tragédiáját írta) - "a nagy világon e kívül nincsen számodra hely? Nem menekülhetsz? Legyen bármi is a jövőd, itt kell élned és meghalnod?"

Riasztó a választás lehetetlensége.

Sokan élnek úgy, hogy nincs módjuk, vagy nincs bátorságuk nekifeszülni a hazafiság értelmének boncolgatásához, vagy olyan gyökerek kötik őket, olyan gubancossá fonódott pányvák nyűgözik, hogy bármilyen kard, amelyik széthasítaná ezt a gordiuszi csomót istenkáromlásnak, de legalábbis hazaárulásnak tűnik.

Most könnyen hangzanak el szavak, amiket talán sosem előz meg meggondolás és követ megbánás, és ezért talán veszítettek a súlyosságukból is. Mintha frázisokban oldott habkövekkel dobálóznának emberek. Most mi a hazafiság? Mi a hazaárulás? Min múlik? Hazafinak lenni mikor értékes erény, és mikor kényelmes álruha? Milyen jogon és döntés alapján fosztatik meg hazafi címétől az egyén és lesz idegen most, amikor a politikai szelek játékvá silányodtak az elkoptatott az eszmék, álszent hirdetőik lelepleződtek, és ismét százezrek kelnek útra.

Furcsa lény az ember. Ösztönös és tudatos. Sokszor az ösztön azt parancsolja: indulj! És indul, mert mennie kell, vándorol, helyet keres és talál. Keresi a legelőt, az életet. Az ösztön azt parancsolja: menekülj!

Hazafinak lenni = áldozatot hozni. De ki szeretne áldozat lenni?

A hazafiság, legyen az valódi vagy talmi ékesség, mint minden eszme, a tudat mankója.

Gyulai Pál

1826-1909

AZ ÉJRŐL.

Csodás vagy éj!
 Ruhád sötét, de bűbajos lepel,
 Nyugalmat, enyhet és gyönyört lehel
 A kunyhóban altatsz könnyet, sohajt,
 A gazdagnál költesz tivornya-zajt.
 Csodás vagy éj!

Kegyes vagy éj!
 Homályodban kiléphet a leány,
 S boldog lehet várt ifja hű karán;
 Homályodban magát elrejtheti
 A nő, ha részeg férje kergeti.
 Kegyes vagy éj!

Tréfás vagy éj!
 Szép álmod adsz, örömben gazdagot,
 Fénypalotát, pénzt és nagy birtokot;
 De míg bájol e tündérlátomány,
 Szekrényünkben kutat, lop a zsvány.
 Tréfás vagy éj!

HADNAGY URAM.

«Hadnagy uram, hadnagy uram!»
 ««Mi bajod van, édes fiam?»»
 «Piros vér foly a mentére.»
 ««Ne bánd, csak az orrom vére.»»

«Hadnagy uram, hadnagy uram!»
 El ne essék itt az útban.»
 ««Bele botlám egy nagy kőbe;
 Szegezz szuronyt s csak előre!»»

Megy a honvéd, áll a hadnagy,
 Mély sebében összeroskad.
 «Hadnagy uram, hadnagy uram!»
 ««Csak előre, édes fiam!»»

OKTÓBERBEN.

A TÁVOZÓ.

Vándor felhők jönnek-mennek,
 Ismerősi a bérceknek;
 Megyek a menőkkel,
 Kik jönnek, irigylem,
 Bércek, édes ismerősim,
 Nem lehet pihennem!

Virág nyílik a völgyben már,
 Rajta méh és pillangó jár:
 Remények virági,
 Édes ajku méhem,
 Kedvem játszi pillangói,
 Eljöttök-e vélem?

Erdő felett vadgalamb száll,
 Megállok egy vén tölgyfánál,
 Lenyuló ágai
 Vissza-visszavonnak,
 Messze kísér búcsuhangja
 Búgó vadgalambnak.

Az országút hegyen visz fel,
 Lassan lépek, fáradnom kell;
 Megfordulok gyakran,
 Jól esik megállnom:
 Hajh de már a toronynak is
 Csak tetejét látom.

Zöld vetések, szőlős kertek
 Alább-alább ereszkednek.
 Tűnni kezd a vidék,
 Oda van már minden...
 Csak a vándorbot maradt meg,
 Csak egy könny szememben!

MAGYAR KÖLTŐK.

Szegény, szegény magyar költők,
 Hol vagytok, hol zeng dalotok?
 Mint az elzúllott csalogány

Merre tűntél, hova lettél
Völgyek, halmok friss virága?
Mért halványulsz, miért hervadsz
Erdők, berkek még zöld ága?
Sirján, kik elestek
A véres csatákon,
Halott-koszorúnak
Hullatám virágom'
S míg egy új tavasznak
Piros fénye támad,
Halovány színnel
Gyászolom hazámat.

Fényes hajnal, vidám hajnal,
Régi arcod, fényed hol van?
Tiszta kék ég mért jelensz meg
Oly korán már gyászfátyolban?
Fényünk villogásán
Halt el kardotoknak,
Szemeink a könnytől
Nem mosolyoghatnak
Szégyen és gyalázat
Ég lelkünk haragján,
Megtagadva tőlünk
Bosszuálló villám.

Lanyha szellő, játszi szellő
Merre röpkedsz szárnyaiddal?
Hova lettek kísérőid:
Enyhe harmat és madárdal?
A harmat könnyé lett,
A dal hattyuének,
Társim vér, sohajtás
És átok levének.
És viharrá nővén
Járom a világot,
Szálljon a zsarnokra
Vér, sohajtás, átok!

ÉJI SÉTA.

Nem alhatom. Ki is alhatik
Ily világos nyári éjtszakán?
Indulok mint gazdátlan ladik,
Isten tudja, csillagok után.

Oh mi szép e hallgató liget,
Fűben, fában, légben szerelem!
Ha édes hang súgná nevemet,
Ha egy szép lány ülne itt velem!

Fent viraszt a kopasz hegytető,
Kis falucska alszik ott alatt.
Mért nem vár ott reám egy ifju nő,
Mért nem csábít veszély és kaland?

És bolyongok Tolnán-Baranyán,
Elfáradok mondhatatlanul;
Gúnyosan néz fent a hold reám
S úgy kacag, hogy csillag-könnye hull.

Tavaszi szép napjai után,
Úgy elnémultatok.

Széttört a lant, eltört a kard,
Mélyebben vérzik a kebel;
És messzi föld vidékiről,
És közel börtön mélyiről.
A hang nem hallik el.

Ejts könnyet, oh nép, hogyha tudsz,
Ha adhat még a fájdalom,
S míg lelked a múltakba hal,
Zendüljön meg a régi dal,
Mint visszhang, ajkadon.

Ki meghalt, jobban nyughatik,
A rab egy percre felvidül,
S a bujdosó megéri majd:
Bár honja rablánc közt sohajt,
De él még s nem fájul.

Életrajz

SÓHAJ.

Szállj dalom, oh siralom sohajja,
És sírd el legszentebb könnyedet!
Emberi kény embert eltiporhat,
De ki az, ki szívet láncra vet?

Szállj kunyhóba és szállj palotába
És ápd a honfi bánatát
Légy sugár, légy harmat, mely virágnak
Késő őszig éltet, enyhet ad.

A bánatnak is vagyon virága
S néha öröm-magvakat terem
Hogy magadhoz méltókép örülhess,
Érezd bűdat, érezd, nemzetem!

A FŐVÁROSBAN.

Szép e nagy város, szeretem, csodálom,
De mind hiába csüggök élveim,
Meg-megszáll titkon egy borongó álom,
S felkölti minden szent emlékeim';
S mint csónakot a hullámok dagálya,
Akaratlan távol partokra vet,
Lelkem szülőföldem vidékit járja
És üdvözlí a kedves bérceket.

Ti gúnymosollyal gyermeknek neveztek,
Csak mélyen érzek, ennyi az egész,
E társaságot, soh' sem szokhatom meg
Hol illem a szív s elmésség az ész.
És a művészet, melyet úgy imádkok,
Ezért mind nem nyujt kárpótlást nekem.
Mí másnak áldás, reám nézve átok,
Szívemnek itt a kék is idegen.

Oh szülőföldem viruló határa
S te kis fehér lak árnyas fák alatt,
Hol engem a szeretet von karára.
S a barátság viselte gondomat
E palotáknak márvány büszkesége

ÁLDJON MEG AZ ISTEN

Áldjon meg az Isten,
Rózsató virága!
Virulj még sokáig
Marim ablakába!
Alkonyatkor, elmenőben
Ott láttam meg legelsőben.
Áldjon meg az Isten,
Rózsató virága!

Áldjon meg az Isten,
Kis fehér szobácska,
Lebegjen fölötted
Angyalok védszárnya.
Oh mi sokszor ültünk itten,
Beszélgetve, édes-ketten.
Áldjon meg az Isten,
Kis fehér szobácska!

Áldjon meg az Isten,
Csevegő madárka!
Ne érezd rabságod'
Fényes kalitkádba!
Ott csevegtél, téged hallánk,
Midőn csókot, szívet váltánk.
Áldjon meg az Isten,
Csevegő madárka!

KÖLTŐ ÉS KRITIKUS.

Fel-felkiált sok költő és művész:
A kritikához nem kell semmi ész,
Rossz szív csupán vagy megromlott kedély;
Alkoss előbb, hadd lássuk, úgy beszélj,
Ki másra képtelen, gáncsol, dohog:
A kritika haszontalan dolog.

Oh jó urak, mindezt én nem hiszem,
Bár mit beszéltek, érzem, van szívem,
Mely lángol, ég, örül, fáj, szenved, érez,
S azért gyűlöl, mivel szeretni képes;
Eszem is van annyi, hogy hamar belátja,
A kritikusként költő nem barátja,
Csak úgy, ha dicsér és hibát fedez,

Mint nem éri föl rozzant födeled!
Mély gyászban virraszt örömid emléke
Szívemben, mely lemond, de nem feled.

A mulatságok kábitó zajába'
Ugy óhajtom csöndes estvéidet,
El-elkerül az éjnek édes álma
S csak szájalom, mit hajnalomra vet,
S ha kitekintek néha únalommal,
Kelet felé fényes csillag ragyog,
Megcsendül mélán lelkemben a bús dal:
«Én is oda, oda való vagyok».

E nőknél tán az angyalok sem szebbek,
A kellem, izlés meg-megtántorít,
De kedvesem, csak téged szeretlek,
Bár szégyent vannak itten bájaid.
És e hangverseny legmennyeibb hangját
Mint od'adnám, ha nyeritne lovam!
Vigan füttyölve vágatnék te hozzád,
Az én helyem csak közeledbe' van.

Ne szóljatok meg, ha folyvást merengek,
Amit nem érzek, nem is tettetem.
Hogy' örüljek, midőn szívem szakad meg,
S mosolygás helyett sírhatnék szemem?
Ha ott látnátok, ahova úgy vágyom,
Tudom, hogy kedvelnétek engemet,
Szívem csupán kettőt tud a világon:
Örül vagy szenved, gyűlöl vagy szeret.

AZ IGAZSÁG ÉS HAMISSÁG.

ALEGORIA.

Elindul az Igazság,
Vele megy a Hamisság,
Édes testvér mindkettő,
Miert, tudj' a teremtő.

Anyjok varrt két tarisznyát,
Sütött nekik pogácsát,
Mindeniknek huszat szánt,
S betarisznyált egyaránt.

Ehetnék a Hamisság
«Hallod-e te Igazság,
A tiedből ennénk tán,
Az enyémből azután?»

«Jó lesz, jó lesz, együnk hát!»
Megkezdik a pogácsát,
S míg benne tart, egy hétig,
Morzsolgatják mindétig.

Ehetnék az Igazság:
«Hallod-e te Hamisság,
Amint mondád, rendre jár,
A tiedből együnk már?»

Egész nap híjába kér,
Nem ad neki a testvér;
«Mégis adok jó áron,
Ha a füled' levágom.»

Le is vágja a fülét,

ÉJI LÁTOGATÁS.

Három árva sír magában,
Elhagyott sötét szobában;
Zivataros hideg éj van,
Édes anyjok künn a sírban.

«Édes anyám, édes anyám!
Altass el már, úgy alhatnám!»
Mond az egyik s el nem alszik,
Sohajtása föl-fölhallszik.

«Beteg vagyok, édes anyám!
Hol maradtál? Nem gondolsz rám!»
Mond a másik s jajjal végzi,
A fájdalom kétszer érzi.

«Édes anyám, gyujts világot!
Nem tudom én, jaj, mit látok!
Harmadik mond, mindenik sír - -
Temetőben mozdul egy sír.

Megnyílnak a nehéz hantok,
Kilép sírból édes anyjok,
S tova lebben a vak éjben,
Haza felé, az ösvényen.

Arca halvány, hangja' a régi,
Fia, lánya megösméri;
Immár tőle hogyan félne?
Megcsókolják, mintha élne.

Az egyiket betakarja;
Másikat felfogja karja,
Elringatja, elaltatja;
Harmadikat ápolgatja.

És ott viraszt a kis ágyon,
Míg elalszik mind a három;
Majd megindul, széttekinget,
Keresi a régi rendet.

Rendbe hozza a szobácskát,
Helyre teszi a ruhácskát;
Az alvókat hosszan nézi,
Csókját százszor megtetézi.

Kakas szólal, üt az óra,
El kell válni viradóra!
Visszanéz a véghatárral...
Sír megnyílik, sír bezárul.

Oh a sír sok mindent elfed
Bút, örömet, fényt, szerelmet;
De ki gyermekét szerette,
Gondját sír el nem temette.

A VÉN ALMAFA.

A szőlőhegy oldalában
Vén almafa áll magában;
Azt beszélük, régen áll ott,
Hetven nyarat, telet látott.

Másnap ismét a kezét,
Azután meg a lábát,
S úgy ad egy-egy pogácsát.

Végre szemét szúrja ki,
Vakon, bénán vezet
Az Igazság ráállott -
Így járják a világot.

A TÁBLABÍRÓ.

Táblabíró vagyok én,
Pestmegyében lakom én,
Virágozik szabadságom;
Vármegye az országom!

Amint tetszik, úgy élek,
Királyal sem cserélek;
Királyt köti a törvény,
Törvény magam vagyok én.

Az adót nem fizetem,
Fizetésem' emelem;
Kölcsönt veszek, cserélek,
Mégis igazán élek.

Mit nekem a miniszter
Parancsolni hogy' is mer?
Sok embernek egy ember,
Vármegyének miniszter.

Protestálok, de nagyon,
Nemes jogom nem hagyom,
Többi úgy is elveszett,
Vármegyét el nem veszed!

Az alispán hazafi,
Szolgabíró atyafi,
Ki is viszi mit akar,
Egyet ért itt a magyar.

Táblabíró vagyok én,
Pestmegyében lakom én,
Virágozik szabadságom,
Vármegye az országom!

FALUN.

Elfáradtam Pest zajában,
A hiúság vásárában,
Lelkem ki nem bírja már!
Rejts el völgy, takarj el erdő,
Enyhíts fű, fa, illat, szellő,
Vidíts föl dalos madár!

Hadd düljek le a zöld hantra,
Hadd feledjek bár egy napra
Mindent, ami fáj, mi bánt:
Gógös ember rangját, fényét,
Bók adóját, divat kényét,
Léha férfit, léha lányt!

Hadd ne lássam a sok arcot,
Régi bünt és új álcot,
Tettető mosolyt, könnyüt;
Önző szívet, hiú elmét,

Látszik is, hogy már elfáradt,
Némely ága el is száradt,
Sokat vívott az idővel,
Itt is ott is egy-egy sebhely.

De hogy ím a fecske megjött,
És Szent György is beköszöntött,
Meg-megéled régi kedve,
Szár az ág, seb elfeledve.

Kivirít még sok ép ága,
Lombjánál több a virága,
Szellő lengi, méhe járja,
S dalos madár meg-megszállja.

Vén fa, élted alkonyában,
Az ifjúság virágjában
Mondd, mi tart fönnt, éleszt téged'
Reményed-e vagy emléked?

Bármi legyen, mit én bánom,
Csak nyíljék egy-két virágom,
Remény-e vagy emlékezet...
Csak élessze a szívemet.

DALAIMRÓL.

Az ifjúság legszebb korát
Mély honfűbűben éltem át;
Megtört vágy, széttépett remény
Uszott a kétség tengerén,
S kitört a rejtett fájdalom:
Azért oly bűs, komor dalom.

A honra hogy szebb nap derűlt,
Hajh örömem búval vegyűlt;
Új bű, új gyász szakadt reám,
Ott sirtam nőm ravatalán,
Elnyelt mindent egy sirhalom:
Azért oly bűs, komor dalom.

Év gyorsan telt el év után,
Enyhűtem lányom mosolyán;
Az anyjái volt az nekem,
S most árny vagy, kedves gyermekem!
Enyésző árny, én pusztá rom:
Azért oly bűs, komor dalom.

Az élet ősze int felém;
Derű-e még rám enyhe fény,
Vagy új vihar tarolja szét
Reményien hulló levelét
Uj honfűbű, új fájdalom?
Azért oly bűs, komor dalom.

ESTÉLY ELŐTT.

Az est leszállt, öltözni kéne,
Estélybe hívtak, menni kell!
De a kandalló közelébe',
Jól nyugszom itt, mért menjek el?

Deríteni mást hajh hogyan tudjak,
A méla bű, ha meglepett?
Hogyan fecsegjek, mosolyogjak,

Rágalomnak kígyó nyelvét,
Mindig újra s mindenütt.

Hadd ne lássak tapsoló kézt,
Hadd ne halljak nyegle művészt,
Hazug költőt, szónokot!
Őrizzen meg ez a távol
Honfidűhtől, párttusától,
S ne olvassak hírlapot!

Rejts el hát völgy, rejts el erdő,
Ringass lágyan enyhe szellő,
S majd ha száll az alkonyat,
Esti csillag, éj magánya,
Suttogó lomb csalógánya,
Hozd meg édes álmodmat!

Fáradalmam' hadd pihenjem,
A világot hadd feledjem.
De mi már elveszve rég
Az életnek derűs képét,
Szívem egy-egy szép emléket,
Hadd álmodiam vissza még!

Berény Róbert: Capri szigetéről.

NAPIREND.

Mennyi szitok, milyen lárma,
Országház-e, avagy csárda
Ez a tisztos nagy terem?
Hát a ház-szabály s az elnök?
Nem hallgatnak rá ő kelmők.
Dulakodnak szűntelen.

Ki a legény a csárdában?
Jelszó az ország házában,
Utca-csíny a honfi-tett;
Durva él a legszebb eszme,
A szabad szó zajba veszve,
Reng belé az épület.

Semmi joga a többségnek,
Hódolat a kisebbségnek:
Új tudomány, megsegíts!
Szakítunk a mult világgal,
Széchenyivel és Deákkal
S eszményképűnk Starcsevics!

POLITIKAI XENIÁK.

I.
Mennyi szó s mily kevés eszme!

Mikor nem érzek örömet?

Kandallóm lángja föl-föllobban,
S fölgyúlnak im emlékeim:
Egykor nem ültem így magamban
Itt ültek nóm és gyermekim.

Bennünk, körülünk mily kedv éledt.
Öröm dagasztá a kebel!
Oh mily derült, mily szép az élet,
Szivemnek vágya mind betelt.

De kedv, öröm madárként rebben,
S virágként hervad el korán:
A kandallót mind kevesebben
Ültük körül évek során.

Minden tiz év egy-egy új gyászom,
Lesujt a sors kegyetlenül,
Előbb nóm, azután leányom,
Fiam is végre sirba dül.

A mély seb is emlékké gyógyul,
Ám mégis folyton seb marad,
Koronként újra meg-megfájdul,
Míg csak sírunk nyugtot nem ad.

De zaj riaszt föl!... Nincs hát mentség.
A bérkocsi megérkezett;
Öltözzünk gyorsan! Kötelesség,
Tartsuk meg az ígéretet.

Bizony kinos lesz a multság,
Kinos nekem, kinos nekik;
Társalgásom' hamar megunják,
S egymást suttogva kérdezik:

«Mi ez? Hová lett szíve, lelke?
Ez az ember nem volt soha,
- Rég ismerem... vajon mi lelte? -
Ily ízetlen, ily ostoba.»

Mennyi zaj s mi lassu tett!
Mért teszitek fecsegővé
A jó magyar nemzetet?
Igaz, egykor nagy pipáju
És kevés dohányu volt;
De legalább, össze-vissza,
Ennyit soh'sem szónokolt.

II.

Megromlottak az erkölcsök!
- Hírdetik a hirlapok -
A fejtől bűzhödt a hal,
Lesznek-e még jobb napok?
Lesznek bizony, csak kezdjétek
Magatok a javulást:

Írjatok lélek hevéből,
Csak igazat, semmi mást,
S hagyjatok fel így azonnal
Hízelgéssel, rágalommal,
És ne légyen végre fő
Üzlet s előfizető.

III.

Csúfosan elárult téged!
Ez is, az is, oh hazám,
Hogy még állasz, nincsen véged,
Csodálhatni igazán,
S azt még inkább - sok nem véli' -
Hogy ki árulód vala,
- Klió majdan megítéli -
Érted híven lángola.

Ne játszodjunk e nagy szóval,
Mert bizony beteljesül
S a valódi árulóval
Az idő megterhesül.
Nem kételkedve jelszávában,
Míg zajongva álmodunk,
Az eszméknek zavarában
Rá ismerni sem tudunk.
